PRÚCH

100

KASS MORGAN

COOBOO

Prvých 100

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kass Morgan
Prvých 100 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PRVÝCH 100

KASS MORGAN

COOBOO

S láskou a vďakou
venujem
svojim rodičom a starým rodičom.

KAPITOLA 1

Clarke

Dvere sa otvorili a Clarke vedela, že udrela jej posledná hodina.

Uprela pohľad na dozorcove topánky a pripravila sa na nával strachu a záchvat zúfalej paniky. Keď sa však jej mokré tričko odlepilo od prepotenej postele a nadvihla sa, pocítila úľavu.

Po tom, čo napadla dozorcu, ju presunuli na samotku, ale pre Clarke neexistovalo čosi také ako samota. Všade počula hlasy. Volali na ňu z kútov cely. Vypĺňali ticho medzi jednotlivými tlkotmi jej srdca. Kričali z najhlbších zákutí jej mysle. Netúžila po smrti, no ak to bol jediný spôsob, ako tie hlasy utíšiť, potom bola pripravená zomrieť.

Uväznili ju za vlastizradu, ale skutočná príčina jej zatknutia bola horšia, než si dokázal ktokoľvek predstaviť. Aj keby ju pri obnove súdneho konania nejakým zázrakom omilostili, bohvieako by sa jej neuľavilo. Jej spomienky boli totiž trýznivejšie ako steny cely.

Dozorca prestúpil z nohy na nohu a odkašľal si. „Väzenkyňa číslo 319, postavte sa, prosím.“ Bol mladší, než by čakala. Uniforma mu voľne visela na vysokom, chudom tele, z čoho vyplývalo, že na túto pozíciu nastúpil len nedávno. Keď človek dostával pár mesiacov vojenské prídely stravy, ešte stále to nestačilo na zmiernenie následkov podvýživy, ktorá sužovala chudobné vonkajšie lode Kolónie – Walden a Arkádiu.

Clarke sa zhlboka nadýchla a vstala.

„Vystrite ruky,“ nariadil jej a z vrecka modrej uniformy vytiahol kovové putá. Clarke sa zachvela, keď sa prstami obtrel o jej ruku. Odkedy ju odviedli do novej cely, nielenže sa nedotkla iného človeka, ale žiadneho ani nevidela.

„Tlačia vás?“ opýtal sa a z jeho strohého tónu bolo cítiť náznak ľútosti, ktorý Clarke dojal natoľko, až ju zabolelo v hrudi. Bolo to tak dávno, odkedy jej niekto okrem Thalie – spoluväzenkyne z bývalej cely a zároveň jedinej priateľky na svete – prejavil súcit.

Pokrútila hlavou.

„Sadnite si na posteľ. Lekár je už na ceste.“

„Robia to tu?“ spýtala sa Clarke zachrípnutým hlasom a slová ju škriabali v hrdle. Ak k nej šiel lekár, znamenalo to, že jej odopreli obnovu súdneho konania. Nemalo by ju to prekvapovať. Podľa zákonov Kolónie popravovali dospelých hneď po usvedčení z trestného činu a neplnoletých posadili do nápravného zariadenia, kým nedovŕšili osemnásť rokov, a potom dostali ešte poslednú šancu, aby presvedčili kompetentných, prečo by ich mali pustiť na slobodu. Ale v poslednom čase ľudí popravovali do niekoľkých hodín od skončenia obnoveného

súdneho konania – aj za zločiny, za ktoré by ich ešte pred pár rokmi omilostili.

Napriek tomu sa Clarke nechcelo veriť, že to spravia priamo v cele. Bolo to síce zvrátené, no svojím spôsobom sa tešila na poslednú cestu do nemocnice, kde strávila toľké hodiny počas praxe – na poslednú šancu zažiť niečo, čo bolo kedysi súčasťou jej života, hoci by to mal byť iba pach dezinfekčného prostriedku a hučanie ventilačného systému – než navždy stratí schopnosť čokoľvek cítiť.

Odrazu dozorca prehovoril, vyhýbajúc sa jej pohľadu. „Potrebujem, aby ste si sadli."

Clarke sa niekoľkými krátkymi krokmi presunula k úzkej posteli a upäto sa posadila na kraj. Hoci vedela, že samota skresľuje pojem človeka o čase, nechcelo sa jej veriť, že tu bola zavretá skoro šesť mesiacov. Mala pocit, že rok, ktorý strávila s Thaliou a ich ďalšou spoluväzenkyňou Lisou, dievčinou s kamennou tvárou, ktorá sa prvýkrát usmiala až vo chvíli, keď vzali Clarke preč, trval celú večnosť. Iné vysvetlenie však neexistovalo. Dnes musela mať osemnásť a čakal na ňu jediný darček – injekčná striekačka, ktorá paralyzuje jej svalstvo, až jej napokon prestane biť srdce. Potom Clarkino mŕtve telo vypustia do vesmíru, tak ako to bývalo v Kolónii zvykom, a navždy bude brázdiť galaxiu.

Vo dverách sa zjavila akási postava a do cely vkročil vysoký, štíhly muž. Hoci mu sivé vlasy, siahajúce po plecia, sčasti zakrývali odznak na golieri laboratórneho plášťa, Clarke nepotrebovala vidieť symbol jeho funkcie na to, aby vedela, že ide o hlavného lekárskeho experta Rady. Predtým než ju uväznili, strávila viac ako polovicu roka sledo-

vaním doktora Lahiriho a nedokázala ani spočítať, koľko hodín pri ňom prestála, kým operoval. Ostatní praktikanti závideli Clarke, že ju pridelili práve k nemu, a obviňovali ju z protekcie, keď zistili, že doktor Lahiri bol jedným z najbližších priateľov jej otca. Teda aspoň predtým, než jej rodičov popravili.

„Ahoj, Clarke," povedal prívetivo, akoby ju zdravil v nemocničnej jedálni a nie vo väzenskej cele. „Ako sa máš?"

„Myslím, že lepšie, než sa budem cítiť o pár minút."

Doktor Lahiri sa kedysi smial na Clarkinom čiernom humore, ale tentoraz sa zamračil a otočil sa k dozorcovi. „Mohli by ste jej rozopnúť putá a nechať nás chvíľu osamote, prosím?"

Dozorca sa nepokojne zamrvil. „Dostal som príkaz nenechávať ju bez dozoru."

„Môžete počkať pred dverami," poznamenal doktor Lahiri s prehnanou trpezlivosťou. „Je to sedemnásťročné dievča, ktoré pri sebe nemá ani len zbraň. Myslím, že si s ňou dokážem poradiť."

Dozorca sňal Clarke putá a vyhol sa pri tom jej pohľadu. Keď vychádzal von, kývol doktorovi Lahirimu hlavou.

„Chceli ste povedať osemnásťročné dievča," podotkla Clarke a prinútila sa k chatrnému úsmevu. „Alebo sa azda meníte na jedného z tých šialených vedcov, ktorí nikdy nevedia, aký je rok?" Jej otec bol presne taký istý. Raz zabudol naprogramovať cirkadiánne svetlá v ich byte a vybral sa do práce o 0400 – priveľmi zahĺbený do svojho výskumu, aby si všimol, že chodby lode sú úplne prázdne.

„Ešte stále máš sedemnásť rokov, Clarke," poznamenal doktor Lahiri pomalým, pokojným tónom, akým sa zrejme prihováral pacien-

tom, ktorí sa práve prebrali po nejakej operácii. „Si na samotke iba tri mesiace."

„Tak čo tu potom robíte?" opýtala sa. Nedokázala však potlačiť paniku, ktorá sa jej vkradla do hlasu. „Zákon hovorí, že musíte počkať, kým dovŕšim osemnásť."

„Došlo k zmene plánov. Viac ti nie som oprávnený povedať."

„Ste teda oprávnený *popraviť* ma, ale nie rozprávať sa so mnou?" Spomenula si, ako počas súdneho procesu s jej rodičmi sledovala doktora Lahiriho. Jeho pochmúrny výraz si vtedy vysvetľovala ako prejav nesúhlasu s priebehom konania, no teraz si tým nebola istá. Nesnažil sa ich nijako obhájiť. Ani nik iný. Iba tam mlčky sedel, zatiaľ čo Rada odsúdila jej rodičov – dvoch najlepších vedcov v celom Phoenixe – za porušenie doktríny Gaia, ktorá predstavovala súbor pravidiel, ustanovených po Kataklizme s cieľom zaručiť prežitie ľudskej rasy. „A čo moji rodičia? Aj ich ste zabili?"

Doktor zatvoril oči, ako keby sa Clarkine slová zrazu premenili na čosi viditeľné. Niečo absurdné. „Neprišiel som ťa zabiť," šepol. Otvoril oči a ukázal na stoličku vedľa Clarkinej postele. „Môžem?"

Keď Clarke neodpovedala, doktor Lahiri vykročil a sadol si, takže jej teraz hľadel priamo do tváre. „Môžeš mi, prosím, ukázať ruku?"

Clarke pocítila, ako jej stislo hruď, no prinútila sa dýchať. Klamal. Bolo to kruté a zvrátené, ale o chvíľku bude mať po tom.

Spravila, o čo ju žiadal. Doktor Lahiri medzitým siahol do vrecka plášťa a vytiahol odtiaľ kus tkaniny, ktorá páchla dezinfekčným prostriedkom. Keď jej ňou prešiel po vnútornej strane ruky, zachvela sa. „Neboj sa. Nebude to bolieť."

Clarke zatvorila oči.

Spomenula si na mučivý pohľad, ktorý na ňu uprel Wells, keď ju dozorcovia odvádzali zo siene Rady. Zatiaľ čo hnev, ktorý ju spaľoval počas súdneho konania, odvtedy dávno ustal, pri spomienke na Wellsa prenikol jej telom ďalší žiar, ako keď umierajúca hviezda vyšle posledný záblesk svetla predtým, než navždy vyhasne.

Jej rodičia boli mŕtvi a všetko to bola jeho vina.

Doktor Lahiri jej chytil ruku a snažil sa nahmatať žilu.

Mami, oci, čoskoro sa uvidíme.

Jeho stisk zosilnel. Už to prišlo.

Pocítila pichnutie na vnútornej strane zápästia a zhlboka sa nadýchla.

„Tak. Hotovo."

Clarke prudko otvorila oči. Pozrela sa dole a zbadala, že má na ruke pripnutý kovový náramok. Prešla po ňom prstom, no vtom akoby sa jej do kože zapichol tucet drobných ihiel. Hneď sa strhla.

„Čo to je?" spýtala sa vydesene a odtiahla sa od neho.

„Neboj sa," povedal s priam neznesiteľným pokojom. „Je to transponder vitálnych funkcií. Bude sledovať tvoje dýchanie, zloženie krvi a zbierať všemožné užitočné informácie."

„Užitočné pre koho?" opýtala sa Clarke, ale keď pocítila strach, ktorý sa jej usadil v žalúdku, hneď vytušila, kam sa bude uberať jeho odpoveď.

„Dopracovali sme sa k významným zisteniam," podotkol doktor Lahiri. Svojimi rečami pôsobil ako bezduchá napodobenina Wellsovho otca, kancelára Jahu, počas niektorého prejavu pri príležitosti Dňa prímeria. „Mala by si byť veľmi hrdá. Vďačíme za to tvojim rodičom."

„Mojich rodičov popravili za vlastizradu."

Doktor Lahiri na ňu vrhol nesúhlasný pohľad. Pred rokom by Clarke zahanbene odvrátila zrak, no teraz nie. „Nepokaz to, Clarke. Máš šancu urobiť správnu vec, vyvážiť desivý zločin svojich rodičov."

Zrazu sa ozval tupý úder a po ňom nasledovalo buchnutie – Clarke totiž vrazila lekárovi päsťou do tváre, až udrel hlavou do steny. O pár sekúnd nato sa zjavil dozorca a skrútil jej ruky za chrbtom. „Ste v poriadku, pane?" spýtal sa.

Doktor Lahiri sa pomaly posadil, šúchajúc si sánku, a hľadel na Clarke s nahnevaným, ale zároveň i pobaveným výrazom. „Aspoň vieme, že si poradíš s ostatnými odsúdencami, keď dorazíte do cieľa."

„A kam to máme akože doraziť?" zavrčala Clarke a usilovala sa vymaniť z dozorcovho zovretia.

„Dnes vyprázdňujeme nápravné zariadenie pre mladistvých. Sto šťastných kriminálnikov dostane šancu budovať dejiny." Kútiky úst sa mu nadvihli do samoľúbeho úsmevu. „Ideš na Zem."

KAPITOLA 2

Wells

Kancelár zostarol. Hoci ubehlo iba necelých šesť týždňov, odkedy videl Wells otca naposledy, vyzeral o niekoľko rokov staršie. Na sluchách mu pribudli ďalšie sivé pramene a vrásky okolo očí sa mu ešte viac prehĺbili.

„Už mi konečne povieš, prečo si to spravil?“ opýtal sa kancelár a unavene si vzdychol.

Wells sa zamrvil na stoličke. Cítil, že pravda sa mu už-už derie von z hrdla. Dal by takmer hocičo za to, aby vymazal sklamanie na otcovej tvári, ale nemohol to riskovať – nie predtým, než sa dozvie, či jeho ľahkomyseľný plán vôbec fungoval.

Wells sa vyhol otcovmu pohľadu, obzerajúc sa po miestnosti, a snažil sa vryť do pamäti relikvie, ktoré možno vidí posledný krát: kostru orla, sediaceho v sklenenej klietke, zopár obrazov, ktoré prežili požiar

v Louvri a fotografie nádherných mŕtvych miest, z ktorých názvov mu vždy behali po chrbte zimomriavky.

„Bola to stávka? Chcel si sa predviesť pred kamarátmi?“ Kancelár rozprával tým istým nízkym, pokojným tónom ako počas pojednávaní Rady, a potom zdvihol obočie, naznačujúc, že dáva slovo Wellsovi.

„Nie, pane.“

„Pochytil ťa nejaký chvíľkový záchvat šialenstva? Bol si nadrogovaný?“ spýtal sa s nádejou v hlase, čo by Wellsa v inej situácii celkom pobavilo. Na otcovom pohľade však nebolo nič vtipné, v jeho očiach sa zračila vyčerpanosť a zmätenosť, ktoré v nich Wells nevidel od matkinho pohrebu.

„Nie, pane.“

Wellsa na okamih pochytilo nutkanie dotknúť sa otcovej ruky, ale okrem pút na zápästiach mu v tom zabránilo aj čosi iné. Dokonca i keď stáli okolo vypúšťacieho otvoru a dávali posledné zbohom Wellsovej mame, nepreklenuli pätnásťcentimetrovú medzeru, ktorá ich od seba delila. Wells a jeho otec pripomínali dva magnety, odpudzované nábojom ich smútku.

„Malo to politický motív?“ Jeho otec sa nepatrne mykol, akoby ho tá myšlienka práve udrela do tváre. „Naviedol ťa na to niekto z Waldenu alebo Arkádie?“

„Nie, pane,“ odvetil Wells, potláčajúc rozhorčenie. Jeho otec sa posledných šesť týždňov očividne pokúšal spraviť z neho nejakého rebela a preprogramoval si spomienky v snahe pochopiť, prečo sa jeho syn, kedysi vynikajúci študent a teraz jeden z najlepších kadetov, dopustil najhoršieho verejného previnenia proti právnemu poriadku

v histórii. Hoci by sa jeho otec dozvedel pravdu, aj tak by to nechápal. Podľa kancelára bolo totiž podpálenie edenského stromu – rastliny, ktorú priniesli na Phoenix tesne pred Exodom, jednoducho neospravedlniteľné. Wells však nemal inú možnosť. Keď zistil, že Clarke patrila k stovke delikventov, ktorých posielajú na Zem, musel nejako preniknúť do ich radov. No keďže bol kancelárov syn, do nápravného zariadenia ho mohlo dostať jedine najhoršie verejné previnenie proti právnemu poriadku.

Wells si spomenul na to, ako sa počas ceremónie pri príležitosti Dňa prímeria predieral pomedzi ľudí. Cítil na sebe ťarchu stoviek očí, a keď vybral z vrecka zapaľovač, škrtol ním a v tme zažiarila jasná iskra, triasla sa mu ruka. Chvíľu všetci mlčky hľadeli na plamene, ktoré oblizovali strom. A len čo sa v tom náhlom zmätku dozorcovia rozbehli k vinníkovi, nikomu neuniklo, koho odviedli z miesta činu.

„Čo dopekla si si myslel?“ opýtal sa kancelár a upieral naňho neveriacky pohľad. „Mohol si podpáliť celú sálu a zabiť všetkých, čo tam boli.“

Urobí lepšie, keď bude klamať. Jeho otec ľahšie uverí tomu, že to bola stávka. Alebo môže predstierať, že *bol* vážne nadrogovaný. Obe z týchto scenárov by boli pre kancelára prijateľnejšie než pravda – že Wells riskoval všetko pre nejaké dievča.

Za Wellsom sa zatvorili nemocničné dvere, ale na tvári mal ešte stále primrznutý úsmev – to ustavičné nadvihovanie kútikov úst ho stálo toľko síl, že mu to asi natrvalo poškodilo svaly na tvári. Jeho mama si zrejme pod vplyvom utlmujúcich liekov myslela, že ten úsmev je skutočný a presne o to

mu išlo. Držala Wellsa za ruku, zatiaľ čo on sypal z rukáva jednu lož za druhou – boli síce trpké, no neškodné. *Áno, otec i ja sa máme dobre.* Nepotrebovala vedieť, že za celé týždne si vymenili sotva viac než len zopár slov. *Keď sa budeš cítiť lepšie, dočítame* Úpadok a zánik Rímskej ríše. Obaja tušili, že sa nikdy neprepracujú k poslednému zväzku.

Wells vykĺzol z nemocnice a vykročil po palube B, ktorá bola našťastie prázdna. V tomto čase bola väčšina ľudí na seminároch, v práci, alebo na Burze. Wells mal práve sedieť na prednáške z dejepisu, ktorý bol inak jeho obľúbeným predmetom. Vždy zbožňoval príbehy o starobylých mestách ako Rím a New York, ktorých oslnivým víťazstvám sa vyrovnala iba veľkosť ich pádu. Nemohol však stráviť dve hodiny v spoločnosti tých istých spolužiakov, ktorí mu posielali nejasné sústrastné správy. O mame sa mohol porozprávať jedine s Glass, ale tá bola v poslednom čase akási uzavretá.

Wells si nebol istý, ako dlho mu trvalo, kým si uvedomil, že stojí pred dverami knižnice. Zadíval sa do očného skenera, chvíľu počkal a potom priložil palec k snímaču odtlačkov. Dvere sa otvorili a len čo cez ne prekĺzol, hneď sa za ním aj zabuchli, akoby mu urobili obrovskú službu už len tým, že ho vôbec vpustili dnu.

Keď sa Wells ocitol v tichu a prítmí knižnice, zhlboka si vydýchol. Knihy, ktoré vyniesli na Phoenix pred Kataklizmou, sa uschovávali vo vysokých schránkach bez kyslíka, lebo sa tým výrazne spomaľovalo ich opotrebovanie, a práve preto sa mohli čítať iba v knižnici, aj to vždy len pár hodín. Obrovská miestnosť bola skrytá pred cirkadiánnymi svetlami a neustále v nej vládlo šero.

Wells tu trávil s mamou každé nedeľné popoludnie, odkedy si len pamätal. Keď bol malý, čítavala mu nahlas, no neskôr už sedeli bok po boku,

každý zahĺbený do svojej knihy. Jej choroba však postupovala, bolesti hlavy sa zhoršovali, a tak jej začal čítať Wells. Večer predtým, než ju prijali do nemocnice, načali druhý zväzok *Úpadku a zániku Rímskej ríše*.

Prepletal sa pomedzi úzke uličky k oddeleniu anglického jazyka a potom k histórii, ktorá bola umiestnená v tmavom zadnom kúte. Zbierka kníh bola menšia, než mala byť. Prvá koloniálna vláda rozhodla, že na Phoenixe stačí mať všetky texty v digitálnej podobe, ale o necelých sto rokov akýsi vírus zničil väčšinu digitálnych archívov, a tak im zostali iba knihy zo súkromných zbierok, ktoré odovzdali pôvodní kolonisti svojim potomkom ako rodinné pamiatky.

Wells si čupol k očnému skeneru. Potom priložil palec na zámku a sklo sa so syčaním otvorilo, keďže došlo k porušeniu vákuového tesnenia. Siahol dnu po *Úpadku a zániku*, no v tej chvíli sa zarazil. Chcel pokračovať v čítaní, aby o tom mohol porozprávať mame, ale bolo by to to isté, ako keby za ňou prišiel do nemocničnej izby s jej pamätnou doskou a poprosil ju, aby si na ňu sama napísala text.

„Schránky sa nemajú nechávať otvorené," ozval sa ktosi za ním.

„Áno, ďakujem," povedal Wells – trochu ostrejšie než plánoval. Potom vstal, otočil sa a zbadal pred sebou povedomé dievča. Bola to tá praktikantka z nemocnice. Wellsa nahnevalo, že sa mu tieto dva svety preplietli práve tu. Knižnica bola preňho miestom, kam chodil, aby zabudol na nepríjemný pach dezinfekčného prostriedku a pípanie kardiografu, ktoré mu pripadalo skôr ako odčítavanie posledných hodín človeka, než signál, že ešte žije.

Dievčina o krok cúvla, naklonila hlavu a svetlé vlasy sa jej zosunuli nabok. „Ach, to si ty." Wells sa už pripravil na to, že keď ho spozná, začne

bleskurýchlo klipkať očami, čo by znamenalo, že už horúčkovito rozposiela kamarátom správy cez rohovkový implantát. No jej oči sa upierali priamo naňho, akoby sa mu dívala rovno do mozgu a odlupovala jeho jednotlivé vrstvy, odhaľujúc myšlienky, ktoré cieľavedome ukryl.

„Nechcel si tú knihu?“ Kývla na poličku, kde ležal *Úpadok a zánik.*

Wells pokrútil hlavou. „Prečítam si ju inokedy.“

Chvíľu bola ticho. „Myslím, že by si si ju mal vziať teraz.“ Wells zaťal zuby, no keď na to nič nepovedal, pokračovala. „Vídavala som ťa s tvojou mamou. Mal by si jej ju zaniesť.“

„To, že môj otec stojí na čele Rady, ešte neznamená, že môžem len tak porušiť tristoročné pravidlo,“ povedal a z jeho tónu bolo cítiť štipku povýšenectva.

„Knihe sa za tých niekoľko hodín nič nestane. Účinky vzduchu sa zveličujú.“

Wells nadvihol obočie. „Aj funkcia skenera pri východe sa zveličuje?“ Nad väčšinou dvier vo verejných inštitúciách na Phoenixe boli skenery, ktoré sa dali naprogramovať podľa rôznych požiadaviek. Napríklad ten v knižnici kontroloval molekulárnu kompozíciu každého človeka, ktorý vyšiel, aby sa nestalo, že niekto odíde s knihou v ruke alebo pod šatami.

Na tvári sa jej mihol úsmev. „Na to som prišla už dávno.“ Obzrela sa cez plece do tmavej uličky medzi policami, siahla do vrecka a vytiahla odtiaľ kus sivej tkaniny. „Toto zabráni skeneru, aby rozoznal celulózu v papieri.“ Podávala mu ju. „Tu máš. Vezmi si to.“

Wells o krok cúvol. Riziko, že sa ho to dievča snaží dostať do problémov, bolo oveľa vyššie než možnosť, že má vo vrecku ukrytú nejakú zázračnú látku. „Načo ti je?“

Pokrčila plecami. „Rada čítam na rôznych iných miestach." Keď nič nevravel, usmiala sa a natiahla k nemu druhú ruku. „Daj mi tú knihu. Ja ti ju vynesiem a vezmem do nemocnice."

Wells jej ju podal, no samého ho to prekvapilo. „Ako sa voláš?" spýtal sa.

„Aby si vedel, komu budeš naveky zaviazaný?"

„Aby som vedel, koho viniť, keď ma zatknú."

Dievčina si strčila knihu pod pazuchu a potom mu podala ruku. „Clarke."

„Wells," odvetil a potriasol jej ju. Usmial sa a tentoraz to nebolelo.

„Ten strom sa im takmer nepodarilo zachrániť." Kancelár sa uprene díval na Wellsa, akoby na jeho tvári hľadal náznak ľútosti alebo škodoradosti – čokoľvek, čo by mu pomohlo pochopiť, prečo sa jeho syn pokúsil podpáliť jediný strom, ktorý sa im podarilo zachrániť zo spustošenej planéty. „Niektorí z členov Rady ťa chceli okamžite popraviť napriek tomu, že ešte nie si plnoletý. Tvoj život sa mi podarilo ušetriť len tak, že som ich presvedčil, aby ťa poslali na Zem."

Wells si uľavene vydýchol. Vo väzení bolo menej než stopäťdesiat detí, a tak usudzoval, že vezmú všetkých starších tínedžerov, ale až doteraz si nebol istý, či ho na tú misiu vyšlú.

Otec naňho prekvapene vyvalil oči, no hneď si dal všetko dokopy. „O to ti vlastne išlo, však?"

Wells prikývol.

Kancelár sa uškrnul. „Keby som tušil, že chceš tak zúfalo vidieť Zem, vybavil by som ti, aby ťa pričlenili k druhej výprave. Len čo by sme zistili, či je to bezpečné."

„Nemal som chuť čakať. Chcel som ísť s prvou stovkou."

Kancelár sa zadíval na Wellsa prižmúrenými očami, skúmajúc jeho ľahostajný výraz. „Prečo? Veď práve ty jediný poznáš riziká."

„So všetkou úctou, práve ty si presvedčil Radu, že nukleárna zima sa skončila. *Ty* si povedal, že je to bezpečné."

„Áno. Bezpečné pre sto odsúdených kriminálnikov, ktorí by tak či tak zomreli," podotkol kancelár a v jeho hlase bolo cítiť povýšenosť a rozčarovanie. „Ale nie pre môjho *syna*."

Hnev, ktorý sa Wells usiloval potlačiť, v ňom zrazu vzbĺkol v plnej sile a pocit viny sa rozplynul. Zatriasol rukami a putá pri dotyku so stoličkou zarinčali. „Teraz som však jedným z nich."

„Tvoja matka by s takým niečím nesúhlasila, Wells. To, že rada snívala o Zemi, ešte neznamená, že by chcela, aby si sa vystavil takému nebezpečenstvu."

Wells sa naklonil, a aj keď sa mu pri tom putá zaryli do mäsa, nevšímal si bolesť. „Nerobím to pre ňu," odvrkol a po prvý raz, odkedy si sadol, hľadel otcovi rovno do očí. „Hoci si myslím, že by na mňa bola pyšná." Sčasti mal pravdu. Bola to romantická duša a určite by jej imponovala synova túžba chrániť dievča, ktoré miloval. No pri myšlienke, že by sa jeho mama dozvedela, čo v skutočnosti spravil, aby zachránil Clarke, mu zovrelo žalúdok. Podpálenie edenského stromu by v porovnaní s pravdou vyznelo len ako neškodný žart.

Otec naňho uprene hľadel. „Chceš mi povedať, že to všetko si spravil kvôli tomu dievčaťu?"

Wells pomaly prikývol. „Je to moja vina, že ju posielajú tam dolu ako nejakú laboratórnu krysu. Postarám sa o to, aby mala čo najväčšiu šancu prežiť."

Kancelár sa na chvíľu odmlčal, ale keď znova prehovoril, hlas mal pokojný. „To nebude nutné." Potom vybral čosi zo zásuvky stola a položil to pred Wellsa. Bol to kovový krúžok s čipom, ktorý mal priemer asi ako Wellsov palec. „Každému členovi výpravy práve dávajú na ruku jeden z takýchto náramkov," vysvetlil mu otec. „Tie budú následne vysielať údaje naspäť na loď, aby sme mohli vystopovať vašu polohu a sledovať životné funkcie. Len čo budeme mať dôkaz, že podmienky sú priaznivé, začneme s rekolonizáciou." Prinútil sa k smutnému úsmevu. „Ak pôjde všetko podľa plánu, onedlho sa k vám pripojíme aj my ostatní a toto všetko," ukázal na Wellsove spútané ruky, „zostane navždy zabudnuté."

Dvere sa otvorili a vošiel dozorca. „Je čas, pane."

Kancelár prikývol a dozorca podišiel k Wellsovi, aby ho postavil na nohy.

„Veľa šťastia, synak," povedal mu otec svojím typickým príkrym tónom. „Ak môže niekto doviesť túto misiu k úspechu, tak si to práve ty."

Chcel Wellsovi potriasť ruku, no keď si uvedomil svoj omyl, spustil ju dole. Jeho jediné dieťa malo totiž ešte stále nasadené putá.

KAPITOLA 3

Bellamy

Samozrejme, že ten nafúkaný špinavec meškal. Bellamy netrpezlivo klopkal nohou a bolo mu jedno, že sa to ozýva po celom sklade. Sem dole už nik nechodil. Všetko, čo malo nejakú cenu, odtiaľto uchmatli pred mnohými rokmi. Všade boli rozhádzané kadejaké haraburdy – náhradné diely áut, ktorých funkcie boli už dávno zabudnuté, papierové peniaze, nekonečné zvitky šnúr a káblov či prasknuté obrazovky a monitory.

Bellamy pocítil, že mu ktosi položil ruku na plece. Hneď sa otočil, päsťou si zakryl tvár a uhol nabok.

„Len pokoj, kámo," ozval sa Colton. Zasvietil baterku, namieril ju Bellamymu do očí a obzeral si ho. Na úzkej, pretiahnutej tvári sa mu zjavil pobavený výraz. „Prečo si sa chcel stretnúť tu dole?" Uškrnul sa. „Chceš v tých rozbitých počítačoch nájsť nejaké staré porno? Koniec

koncov je to tvoja vec. Keby som musel trčať na Waldene s tamojšími dievčatami, zrejme by som mal tiež nejakú zvrátenú úchylku."

Bellamy ignoroval jeho podpichovačnú poznámku. Napriek tomu, že tento jeho niekdajší kamarát začal nedávno pracovať ako dozorca, nemal u dievčaťa šancu, bez ohľadu na to, na ktorej lodi by sa nachádzal. „Hlavne mi už povedz, čo sa deje, dobre?" nadhodil Bellamy a zo všetkých síl sa snažil zachovať pokojný tón.

Colton sa oprel o stenu a nahodil úsmev. „Nenechaj sa oklamať uniformou. Nezabudol som na prvé pravidlo obchodovania." Nastavil ruku. „Daj mi to."

„To ty si nejaký pomotaný, Colt. Vieš, že si vždy plním sľuby." Potľapkal sa po vrecku, kde mal čip plný ukradnutých prídelových bodov. „A teraz mi povedz, kde je."

Dozorca sa uškrnul a Bellamy pocítil, ako mu stislo hruď. Odkedy Octaviu zatkli, podplácal Coltona, aby mu nosil informácie, a zdalo sa, že ten idiot pociťoval zvrátenú radosť vždy, keď prinášal zlé správy.

„Posielajú ich dole už dnes." Jeho slová zapôsobili na Bellamyho tak, akoby práve dostal tupý úder do hrude. „Sfunkčnili jednu zo starých výsadkových lodí na palube G." Znova natrčil ruku. „Tak mi to daj. Táto misia je prísne tajná a riskujem pre teba krk. Už stačilo."

Bellamymu zovrelo žalúdok a pred očami sa mu začala vynárať séria obrazov: jeho malá sestra, uväznená v starodávnej kovovej klietke, sa rúti vesmírom rýchlosťou tisíc kilometrov za hodinu. Dýcha toxický vzduch a postupne jej fialovie tvár. Jej skrčené telo leží tak nehybne, akoby…

Bellamy podišiel o krok dopredu. „Prepáč, kamoško."

Colton sa naňho zadíval prižmúrenými očami. „Za čo?"

„Za toto.“ Bellamy sa napriahol a vrazil mu jednu rovno do sánky. Ozvalo sa hlasné puknutie, no keď sledoval, ako Coltonovo telo padá k zemi, necítil nič, len svoje tlčúce srdce.

Asi o pol hodiny sa Bellamy snažil pochopiť čudnú scénu, ktorá sa pred ním odohrávala. Chrbtom sa opieral o stenu rozľahlej chodby, ktorá ústila na strmú rampu. Okolo neho prúdili odsúdenci v sivých bundách, ktorých viedla hŕstka dozorcov dolu prudkým spádom. Pod ním sa nachádzala výsadková loď v tvare kruhu, vybavená radmi sedadiel, ktorá mala dopraviť tie úbohé, nič netušiace decká na Zem.

Celé to bolo choré, ale Bellamy usúdil, že predsa len lepšie ako tá druhá možnosť. V deň osemnástych narodenín mali mať totiž mladiství odsúdenci obnovu súdneho konania, no v posledných rokoch sa takmer všetky skončili tak, že ich uznali za vinných. Keby nebolo tejto misie, odpočítavali by dni do popravy.

Keď sa Bellamy zadíval na druhú rampu, zovrelo mu žalúdok, a na okamih sa zľakol, že Octaviu prehliadol. Nezáležalo však na tom, či ju uvidí nasadať do lode. Onedlho budú znova spolu.

Bellamy si napravil rukávy Coltonovej uniformy. Skoro vôbec mu nesedela, ale zdalo sa, že doteraz si to žiadny dozorca nevšimol. Všetci sústreďovali pozornosť na spodnú časť rampy, kde sa práve cestujúcim prihováral kancelár Jaha.

„Dostali ste výnimočnú príležitosť odčiniť svoje niekdajšie skutky,“ vyhlásil kancelár. „Misia, na ktorú sa onedlho vydáte, je nebezpečná, ale vaša statočnosť bude odmenená. Ak uspejete, odpustíme vám vaše prečiny a na Zemi budete môcť začať nový život.“

Bellamy ledva potlačil výbuch smiechu. Kancelár mal teda riadnu trúfalosť, keď sa odvážil stáť tam dolu a vypúšťať z úst hocijaké hlúposti, len aby v noci pokojne spal.

„Budeme detailne sledovať vaše kroky, aby sme vás udržali v bezpečí," pokračoval kancelár. Medzitým na rampu vpochodovalo ďalších desať väzňov, sprevádzaných dozorcom, ktorý pozdravil kancelára, počkal, kým sa jeho zverenci nalodia, potom sa vrátil naspäť a postavil sa na chodbu. Bellamy hľadal v dave Luka – jediného Waldenčana, ktorý sa nesprával ako totálny idiot, odkedy sa dostal medzi strážcov zákona. Na odletovej palube však nestál ani tucet dozorcov. Rada očividne usúdila, že diskrétnosť bola v tomto prípade dôležitejšia než bezpečnosť.

Pri pohľade na rad väzňov, postupujúcich po rampe smerom k lodi, sa snažil neklopkať nohou, hoci bol nervózny. Keby ho prichytili pri tom, že sa vydáva za dozorcu, zoznam jeho previnení by bol priam nekonečný: podplácanie, vydieranie, krádež identity, sprisahanie a hocičo ďalšie, čo by sa k tomu kompetentným zachcelo pridať. A keďže mal dvadsať, neposlali by ho sedieť. Do dvadsiatich štyroch hodín od vynesenia rozsudku by bol mŕtvy.

Keď sa na konci chodby zjavila na jednej z hláv červená stužka, vykúkajúca zo záplavy lesklých čiernych vlasov, Bellamymu stislo hruď. Octavia.

Posledných desať mesiacov ho zožierali mučivé obavy. Robil si starosti, ako to zvláda v nápravnom zariadení. Má dosť jedla? Snaží sa nejako zamestnať hlavu? Zostať pri zmysloch? Hoci väznenie by bolo neznesiteľné pre každého, Bellamy vedel, že pre O bude neopísateľne horšie.

Bellamy svoju mladšiu sestru doslova vychoval. Alebo sa o to aspoň snažil. Po maminej nehode ho i so sestrou umiestnili do starostlivosti Rady. Neexistovali žiadne pravidlá, ktoré by určovali, čo robiť so súrodencami – prísne zákony, regulujúce počet obyvateľov, zakazovali párom, aby mali viac než jedno dieťa, a niekedy im dokonca nedovolili žiadne – a tak nik v Kolónii nerozumel tomu, aké je mať brata alebo sestru. Bellamy a Octavia žili niekoľko rokov v rozdielnych skupinových domovoch, ale Bellamy na ňu dával stále pozor a potajomky jej nosil prídely navyše vždy, keď sa zatúlal do nejakého skladu s prístupom len pre povolaných, kde natrafil na neoblomné staršie dievčatá, ktoré sa rady pobavili so sirotou s okrúhlymi lícami a veľkými modrými očami. Bellamy sa o ňu neprestajne bál. To dieťa bolo výnimočné a spravil by čokoľvek, aby malo šancu žiť iný život. Čokoľvek, aby mu vynahradil to, čo si muselo vytrpieť.

Keď dozorca zaviedol Octaviu na rampu, Bellamy potlačil úsmev. Zatiaľ čo ostatné deti sa cestou k výsadkovej lodi popri ňom iba nečinne vliekli, Octavia bola tá, ktorá udávala tempo. Keď schádzala na rampu, úmyselne kráčala tak, že dozorca musel robiť menšie kroky. Vyzerala dokonca *lepšie* než naposledy. Dávalo mu to zmysel. Odsúdili ju na štyri roky väznenia v nápravnom zariadení, kde by trčala až do obnovy súdneho konania v deň jej osemnástych narodenín, po ktorom by ju popravili. Teraz však dostala druhú šancu začať nový život a Bellamy sa chcel postarať o to, aby ju mala možnosť naplno využiť.

Bolo mu jedno, ako to dosiahne. Ale pôjde na Zem s ňou.

Kancelárov hlas prehlušoval dupot väzňov i nervózny šepot. Ešte stále sa v ňom nezaprel vojak, no roky v Rade mu dodali aj lesk poli-

tika. „Nik v Kolónii netuší, čo sa práve chystáte urobiť, keď však uspejete, budeme vám vďačiť za svoje životy. Viem, že spravíte všetko, čo bude vo vašich silách – a to nielen pre seba, ale aj v mene vašich rodín a každého na palube tejto lode, teda celej ľudskej rasy."

Keď Octavia zbadala Bellamyho, od prekvapenia otvorila ústa. Videl, že jej myseľ pracuje na plné obrátky v snahe pochopiť celú situáciu. Obaja vedeli, že by ho nikdy nevybrali za dozorcu, takže sa tam musel dostať podvodom. Ale presne vo chvíli, keď sa čosi chystala vysloviť pohybom pier, sa kancelár otočil, aby sa prihovoril väzňom, ktorí kráčali po rampe. Octavia neochotne otočila hlavu, no Bellamy videl, aké má napnuté plecia.

Len čo kancelár skončil prejav a dal pokyn dozorcom, aby nalodili posledných väzňov, Bellamymu sa rozbúšilo srdce. Musel vyčkať na správny moment. Ak by začal konať priskoro, mali by čas chytiť ho. Keby čakal príliš dlho, Octavia by sa rútila vesmírom k planéte, zamorenej radiáciou, zatiaľ čo on by musel čeliť dôsledkom marenia štartu.

Napokon prišiel rad na Octaviu. Obzrela sa a keď sa im stretli pohľady, mierne pokrútila hlavou, čím mu jasne naznačila, aby nespravil žiadnu hlúposť.

Lenže Bellamy robil hlúposti celý život a ani teraz nemal v úmysle prestať.

Kancelár kývol hlavou žene v čiernej uniforme. Tá sa následne otočila ku kontrolnému panelu vedľa výsadkovej lode a pustila sa do stláčania rôznych gombíkov. Na obrazovku postupne naskakovali veľké číslice.

Začalo sa odpočítavanie.

Mal tri minúty na to, aby prešiel okolo dverí, dostal sa na rampu a nalodil sa, inak svoju sestru navždy stratí.

Keď nastúpili aj poslední cestujúci, nálada na chodbe sa zmenila. Dozorcovia vedľa Bellamyho sa uvoľnili a začali si medzi sebou čosi šepkať. Na ďalšej rampe na druhej strane paluby sa ktosi pohŕdavo zasmial.

2.48… 2.47… 2.46

Bellamy cítil, ako sa v ňom dvíha vlna hnevu, ktorá na okamih premohla jeho nervozitu. Ako sa môžu títo debili *smiať*, keď jeho sestru a deväťdesiatdeväť ďalších detí práve posielajú na cestu, z ktorej sa môže pokojne vykľuť samovražedná misia?

2.32… 2.31… 2.30

Žena pri kontrolnom paneli sa usmiala a šepla čosi kancelárovi, no ten sa zamračil a odvrátil sa.

Dozorcovia sa vliekli pomaly naspäť a prúdili do chodby. Buď si mysleli, že majú dôležitejšiu robotu, než sledovať prvý pokus ľudstva vrátiť sa na Zem, alebo sa báli, že stará výsadková loď vybuchne, a náhlili sa do bezpečia.

2.14… 2.13… 2.12

Bellamy sa zhlboka nadýchol. Prišiel jeho čas.

Predral sa cez dav a natlačil sa za zavalitého dozorcu, ktorý mal puzdro so zbraňou nedbanlivo pripnuté na opasku tak, že mu z neho trčala rukoväť pištole. Bellamy ju vytiahol a rozbehol sa na naloďovaciu rampu.

Skôr než stihol ktokoľvek zaregistrovať, čo sa deje, Bellamy vrazil kancelárovi lakťom do brucha a chytil ho zozadu pod krk. Na odletovej

palube sa ozvali výkriky a dupot nôh, no kým k Bellamymu stačil ktokoľvek dobehnúť, priložil kancelárovi hlaveň k spánkom. V skutočnosti nemienil toho bastarda zastreliť, ale potreboval dozorcov presvedčiť, že to myslí vážne.

1.12… 1.11… 1.10

„Všetci ustúpte," zakričal Bellamy a pritiahol zovretie. Kancelár zastonal. Odrazu čosi hlasno zapípalo a prebleskujúce čísla sa zmenili zo zelených na červené. Zostávala necelá minúta. Stačilo už len počkať, kým sa dvere výsadkovej lode začnú zatvárať, potom odtisnúť kancelára z cesty a vbehnúť dnu. Nik ho nestihne zastaviť.

„Pustite ma do lode, inak ho zastrelím."

Na odletovej palube zavládlo ticho, ktoré prerušil jediný zvuk – všetci dozorcovia natiahli kohútiky pištolí.

O tridsať sekúnd sa buď povezie na Zem s Octaviou, alebo sa vráti naspäť do Waldenu v igelitovom vreci.

KAPITOLA 4

Glass

Glass sa práve pripútala, keď vtom začula sériu výkrikov. Dozorcovia sa snažili obkľúčiť dve osoby neďaleko vchodu do výsadkovej lode. V tej záplave uniforiem bolo ťažké čokoľvek rozoznať, no predsa len zbadala kúsok rukáva niečieho obleku, záblesk sivých vlasov a ligot kovu. Potom si polovica dozorcov kľakla a zdvihla zbrane do výšky pliec, čím sa Glass konečne naskytol pohľad na celú situáciu – kancelára ktosi držal ako rukojemníka.

„Všetci ustúpte," zvolal únosca. Hlas sa mu triasol. Mal síce uniformu, ale očividne nepatril k dozorcom. Jeho vlasy boli oveľa dlhšie, než povoľovala norma, sako mu vôbec nesedelo a z toho, ako držal zbraň, bolo jasné, že sa ju nikdy neučil používať.

Nik sa nepohol. „Povedal som, aby ste *ustúpili*."

Otupenosť, ktorá sa Glass zmocnila počas dlhej cesty z cely na odletovú palubu, sa zrazu rozplynula, ako keď ľadová kométa preletí

okolo Slnka, a skrsla v nej iskierka nádeje. Nepatrila sem. Nemohla uveriť tomu, že sa práve chystali vyraziť na nejakú misiu do praveku. V okamihu, keď sa oddelia od materskej lode, jej začne pukať srdce. *Toto je moja šanca*, pomyslela si zrazu. Zachvátil ju strach i vzrušenie zároveň.

Glass si odopla pás a vyskočila. Zopár väzňov si to všimlo, ale väčšina so záujmom sledovala drámu, ktorá sa odohrávala na rampe. Glass sa ponáhľala na druhý koniec lode, odkiaľ viedla ďalšia rampa naspäť na odletovú palubu.

„Idem s nimi," zakričal chlapec. Popritom o krok cúvol a priblížil sa k dverám, ťahajúc kancelára so sebou. „Idem so svojou sestrou."

Na palube sa rozhostilo ohromené ticho. *So sestrou?* To slovo Glass rezonovalo v hlave, no skôr než stihla spracovať jeho význam, z myšlienok ju vytrhol známy hlas.

„Nechajte ho ísť."

Glass sa pozrela do zadnej časti lode a stuhla. Zbadala totiž tvár svojho najlepšieho kamaráta a na okamih ju to úplne vyviedlo z miery. Samozrejme, počula tie absurdné fámy, že Wellsa uväznili, ale vôbec nad tým neuvažovala. Čo tu robil? Keď sa dívala do Wellsových sivých očí, ktoré sústredene upieral na otca, hneď sa dovtípila, ako sa sem dostal: určite chcel ísť s Clarke. Wells by spravil čokoľvek, aby ochránil ľudí, na ktorých mu záležalo, a Clarke bola určite na prvom mieste.

V tej chvíli sa ozvala ohlušujúca rana – žeby *výstrel?* – a čosi sa v nej zlomilo. Bez rozmýšľania sa rozbehla von a začala uháňať po rampe. Hlavu držala sklonenú, potláčajúc nutkanie obzrieť sa, a utekala ako o život.

Vybrala si správny moment. Dozorcovia sa pár sekúnd vôbec nehýbali, akoby ich ozvena výstrelu nejakým spôsobom paralyzovala.

Potom ju zazreli.

„Väzeň na úteku!“ zakričal jeden z nich a ostatní sa k nej rýchlo otočili. Záblesk pohybu aktivoval inštinkty, ktoré sa im vryli do mozgu počas tréningu. Nezáležalo na tom, že išlo o sedemnásťročné dievča. Boli naprogramovaní tak, aby ich nerozptyľovali Glassine vejúce blonďavé vlasy a veľké modré oči, ktoré v ľuďoch vždy vzbudzovali túžbu chrániť ju. Videli iba unikajúcu trestankyňu.

Glass sa hodila cez dvere a nevšímala si zlostné výkriky za chrbtom. Trielila po chodbe, ktorá viedla naspäť do Phoenixu. Hruď sa jej prudko vzdúvala a dýchala prerývane. Zrazu sa za ňou ozvali kroky. „Hej, ty! Ihneď zastav!“ zavolal na ňu dozorca, no neposlúchla ho. Keby bežala dosť rýchlo a konečne sa na ňu usmialo šťastie, ktoré sa jej celý život vyhýbalo, hádam by sa jej podarilo naposledy zazrieť Luka. A možno, ale len možno, by sa jej podarilo získať jeho odpustenie.

Potácala sa po chodbe, na ktorej konci videla neoznačené dvere, a lapala po dychu. V tej chvíli sa jej podlomilo pravé koleno a chytila sa steny, aby nespadla. Chodba sa jej začínala akosi rozmazávať pred očami. Glass otočila hlavu a len-len že zbadala obrysy vetracieho otvoru. Zakvačila prsty pod jednu z líšt a potiahla ju. Nič. Na druhý pokus však kovový rošt povolil. Keď ho otvorila, zbadala tmavý, úzky tunel plný rôznych rúrok, ktoré vyzerali dosť starodávne.

Glass sa vytiahla hore a pomaly vliezla dnu. Kov chladil jej rozpálenú kožu. Z posledných síl zašla hlbšie do tunela a zavrela otvor. Napínala uši v snahe zachytiť akýkoľvek zvuk, ktorý by prezradil jej

prípadných prenasledovateľov, ale nepočula už žiadne výkriky ani kroky, iba zúfalý tlkot svojho srdca.

Keďže v tuneli bola takmer úplná tma, zažmurkala, aby zistila kde je. Stiesnený priestor sa tiahol priamočiaro v oboch smeroch a pokrývala ho vrstva prachu. Musela to byť jedna z pôvodných vzduchových šácht spred obdobia, keď Kolónia vybudovala nový systém prúdenia vzduchu i filtračný systém. Glass netušila, kam ju dovedie, ale nemala na výber. Liezla teda ďalej.

Keď už mala pocit, že sa plazí celé hodiny, ruky ju pálili a necítila si kolená, došla k miestu, kde sa tunel rozdvojoval. Ak ju jej orientačný zmysel neklamal, ľavou cestou by sa dostala do Phoenixu a druhou, ktorá by mala viesť rovnobežne s tunelovým mostom, zasa do Waldenu, teda k Lukovi.

K chlapcovi, ktorého milovala a ktorého musela pred mnohými mesiacmi opustiť. Vo väzení naňho myslela každučkú noc a tak zúfalo túžila po jeho dotyku, že takmer cítila, ako ju drží v náručí.

Zhlboka sa nadýchla a zamierila doprava. Netušila však, či ju na konci tunela čaká sloboda, alebo istá smrť.

O desať minút potichučky vykĺzla zo šachty a zoskočila na zem. Vykročila dopredu, no hneď nato ju začalo dráždiť na kašeľ, lebo naokolo sa rozvíril prach, ktorý sa jej nalepil na spotenú kožu. Ocitla sa v akomsi sklade.

Len čo sa jej zrak prispôsobil tme, zbadala na stenách akési tvary – nápisy, uvedomila si zrazu. Pristúpila bližšie a napínala oči. Do stien boli vyryté *odkazy*.

Odpočívaj v pokoji
Na pamiatku
Od hviezd k nebesiam

Tunel ju zaviedol na karanténnu palubu, teda do najstaršej časti Waldenu. Keď hrozilo, že nukleárna a biologická vojna zničí Zem, vesmír bol jedinou možnosťou pre tých šťastlivcov, ktorí prežili prvé fázy Kataklizmy. Do transportných lodí sa prebojovalo aj niekoľko nakazených jedincov – no nakoniec im znemožnili prístup na Phoenix a nechali ich umrieť na Waldene. Keď sa teraz u niekoho objavil čo i len náznak choroby, každého nakazeného dali do karantény a držali ďaleko od zvyšku zraniteľných obyvateľov Kolónie, ktorí boli poslednými príslušníkmi ľudskej rasy.

Glass sa zachvela. Rýchlo zamierila k dverám a modlila sa, aby neboli také zhrdzavené, že sa nebudú dať otvoriť, ale poriadne nimi trhla a našťastie povolili. Rozbehla sa teda po chodbe a vyzliekla si prepotenú mikinu. V bielom tričku s krátkym rukávom a väzenských nohaviciach by ju mohli pokladať napríklad za smetiarku. Nervózne sa pozrela na náramok na zápästí. Nebola si istá, či funguje aj na lodi, alebo je určený iba na prenášanie údajov zo Zeme. V každom prípade musela vymyslieť spôsob, ako sa ho čo najskôr zbaviť. Aj keby sa vyhla priechodom, kde boli umiestnené očné skenery, bude po nej pátrať každučký dozorca v Kolónii.

Všetci však budú očakávať, že utečie naspäť na Phoenix a práve to bola jej jediná nádej. Nikdy by im nenapadlo, že príde práve sem. Vyšla po hlavnej waldenskej schodiskovej šachte až k Lukovej obytnej jed-

notke. Zabočila do jeho chodby, spomalila a začala si utierať spotené dlane do nohavíc. Zrazu ju pochytila ešte väčšia nervozita než vo výsadkovej lodi.

Nevedela si predstaviť, čo povie, ani ako sa na ňu pozrie, keď ju uvidí stáť na svojom prahu po tom, čo pred deviatimi mesiacmi zmizla.

Ale možno Luke nebude musieť hovoriť nič. Len čo ju zbadá a Glass ho zasype prívalom slov, umlčí ju bozkom a dotykom pier ju uistí, že všetko je v poriadku a že jej odpúšťa.

Glass sa obzrela a vykĺzla z dverí. Nezdalo sa jej, že by ju niekto videl, no musela byť opatrná. Bolo neuveriteľne trúfalé odísť z partnerského obradu pred posledným požehnaním, ale Glass mala pocit, že vedľa Cassiusa nevydrží sedieť už ani o minútu dlhšie. Bol to príšerný perverzák a navyše mu páchlo z úst. Ruky mu vždy zablúdili tam, kam nemali, čím Glass pripomínal Cartera, Lukovho pokryteckého spolubývajúceho, ktorého pravá tvár sa ukázala až vtedy, keď bol Luke v službe.

Glass vyšla po schodoch na vyhliadkovú palubu a pri každom kroku si dávala pozor, aby si nepristúpila sukňu. Vedela, že bolo hlúpe minúť toľko prídelových bodov na rôzne látky. Napokon si z nich vybrala kus celtoviny, z ktorej si starostlivo ušila strieborné šaty. Vyparádila sa však úplne zbytočne, keď ju v nich neuvidí Luke.

Neznášala tráviť večery s inými chlapcami, ale jej mama nedovolila, aby ju na nejakej spoločenskej akcii videli bez partnera, a myslela si, že jej dcéra nikoho nemá. Nechápala, prečo sa nedá dokopy s Wellsom. Glass jej už nespočetnekrát vysvetľovala, že k nemu nič necíti. No jej mama si vždy vzdychla a zamrmlala čosi v tom zmysle, že nedovolí, aby jej ho ukradla

nejaká vedkyňa, ktorá sa ani nevie obliekať. Glass však bola rada, že Wells sa zaľúbil do krásnej, i keď až priveľmi vážnej Clarke Griffinovej. Úpenlivo si želala, aby mohla mame povedať pravdu: že ľúbi skvelého a pekného chlapca, ktorý by ju nikdy nemohol sprevádzať na koncerte alebo partnerskom obrade.

„Venuješ mi tento tanec?“

Glass zalapala po dychu a otočila sa. Keď sa zadívala do známych hnedých očí, na jej perách sa zjavil široký úsmev. „Čo tu robíš?“ šepla a skontrolovala, či sú sami.

„Nemohol som dovoliť chalanom z Phoenixu, aby ťa mali len pre seba,“ povedal Luke a popritom cúvol, kochajúc sa jej šatami. „Hlavne ak vyzeráš takto.“

„Vieš, aké problémy si narobíš, keď ťa tu pristihnú?“

„Len nech ma skúsia dobehnúť.“ Chytil Glass okolo pása, zdvihol ju a začal sa s ňou pohybovať v rytme hudby, ktorá k nim doliehala zdola.

„Pusť ma!“ šepla Glass so smiechom a zo žartu ho búšila do pliec.

„Takto sa správajú mladé dámy k svojim ctiteľom?“ opýtal sa a nahodil prízvuk, akým sa hovorilo na Phoenixe.

„No tak,“ povedala a s chichotom ho schmatla za ruku. „Vážne by si tu nemal byť.“

Luke zastal a pritiahol si ju k sebe. „Moje miesto je tam, kde si ty.“

„Je to príliš riskantné,“ hlesla nežne a zdvihla k nemu hlavu.

Usmial sa. „Potom by sme sa mali snažiť, aby to stálo za to.“ Vnoril prsty do Glassiných vlasov a prisal sa jej na pery.

Glass sa práve chystala druhýkrát zaklopať, keď sa dvere otvorili. Srdce jej vynechalo úder.

Odrazu stál pred ňou. Jeho svetlé vlasy a tmavohnedé oči vyzerali presne takisto ako si ich pamätala. Snívala o nich každučkú noc vo väzení. Prekvapene na ňu vyvalil oči.

„Luke," šepla. Už-už hrozilo, že všetky emócie, ktoré v sebe ukrývala deväť mesiacov, sa prederú na povrch. Zúfalo mu túžila povedať, čo sa stalo, prečo sa s ním rozišla a následne zmizla. Že naňho tých posledných desivých šesť mesiacov myslela každú minútu. Že ho nikdy neprestala milovať. „Luke," zopakovala a po líci sa jej skotúľala slza. Po tom, ako sa v cele nespočetnekrát zrútila, šepkajúc jeho meno medzi vzlykmi, naraz nemohla uveriť, že vážne stojí pred ňou.

No skôr než mu stihla povedať čokoľvek z toho, čo sa jej preháňalo hlavou, sa vo dverách zjavil ktosi ďalší. Bola to kučeravá červenovlasá dievčina.

„Glass?"

Glass sa pokúsila usmiať na Camille, Lukovu kamarátku z detstva, ktorá mu bola taká blízka ako Wells Glass. Zrazu bola tu… v Lukovom byte. *Samozrejme*, pomyslela si Glass s trpkosťou. Vždy uvažovala nad tým, či bolo medzi nimi viac, než Luke pripustil.

„Môžeme ťa pozvať ďalej?" opýtala sa Camille s prehnanou zdvorilosťou. Schytila Luka za ruku, no Glass mala pocit, akoby sa jej namiesto toho Camilline prsty zaryli do srdca. Kým Glass trávila mesiace vo väzení, umárala sa túžbou za Lukom a chýbal jej tak veľmi, že jej to spôsobovalo fyzickú bolesť, on sa medzitým dal dokopy s niekým iným.

„Nie… nie, to je v poriadku," vyjachtala Glass zachrípnutým hlasom. Aj keby sa jej podarilo nájsť nejaké slová, teraz by nedokázala povedať Lukovi pravdu. To, že prešla toľkú diaľku a riskovala tak veľa iba preto, aby videla chlapca, ktorý už začal nový život, jej teraz, keď ich mala pred očami takto spolu, pripadalo ešte absurdnejšie.

„Prišla som ťa len pozdraviť."

„Prišla si ma *pozdraviť*?" zopakoval Luke. „Po tom, ako si rok ignorovala moje správy, ti z ničoho nič napadlo *zastaviť sa* u mňa?" Ani sa nesnažil skryť hnev a Camille mu pustila ruku. Z jej úsmevu sa vykľul úškrn.

„Viem. Je mi… je mi to ľúto. Nechám vás."

„Čo sa vlastne stalo?" opýtal sa Luke a vymenil si s Camille pohľad, po ktorom sa Glass cítila príšerne hlúpo a osamelo zároveň.

„Nič," odvetila Glass rýchlo a snažila sa, aby sa jej netriasol hlas, no bezúspešne. „Pohovoríme si… Uvidíme sa…" Zmĺkla, pokúsila sa o úsmev, potom sa zhlboka nadýchla a ignorovala naliehavú túžbu svojho tela zostať blízko neho.

Ale presne vo chvíli, keď sa otočila, kútikom oka zbadala záblesk dozorcovskej uniformy. Prudko sa nadýchla a obrátila hlavu, kým dozorca neprešiel.

Luke sa pozrel kamsi za ňu a stisol pery. Glass si uvedomila, že čítal správu na rohovkovom implantáte. Podľa toho, ako zatínal zuby, vytušila, že to súviselo s ňou.

Zrazu vyvalil oči, v ktorých sa najprv zračilo pochopenie a vzápätí zdesenie. „Glass," povedal zachrípnutým hlasom. „Ty si sedela vo väzení." Nebola to otázka. Glass prikývla.

Na okamih sa pohľadom vrátil znova k nej, vzdychol si a položil jej ruku na chrbát. Aj cez tenké tričko na koži priam cítila jeho prsty a napriek obavám sa pri jeho dotyku celá rozochvela. „Poď," ozval sa a ťahal ju k sebe. Camille ustúpila nabok a vyzerala dosť naštvane, keď sa Glass vpotácala dnu. Luke za nimi rýchlo zatvoril dvere.

V ich malom byte bola tma – Luke s Camille mali zhasnuté svetlá. Glass sa snažila nemyslieť na to, prečo asi. Sledovala, ako si Camille sadla do kresla, ktoré našla Lukova prastará mama na Burze. Glass rozpačito prestúpila z nohy na nohu. Nebola si totiž istá, či sa posadiť. Byť Lukovou expriateľkou jej zrazu pripadalo čudnejšie než byť trestankyňou na úteku. Glass mala vo väzení šesť mesiacov na to, aby sa vyrovnala so svojím trestným záznamom, ale nikdy jej nenapadlo, aké to bude, stáť v jeho byte a cítiť sa ako cudzinec.

„Ako si ušla?" spýtal sa.

Glass mlčala. Vo väzení si celý čas predstavovala, čo Lukovi povie a či ho vôbec ešte niekedy v živote uvidí. Teraz sa jej k nemu podarilo znova dostať, no všetky prejavy, ktoré si predtým v duchu nacvičovala, jej pripadali chabé a sebecké. Veď videla, že sa má dobre. Načo by mu mala povedať pravdu – teda okrem toho, aby ho získala späť a cítila sa menej osamelo? A tak mu roztraseným hlasom v rýchlosti porozprávala o stovke odsúdencov a ich tajnej misii, o rukojemníckej dráme a o tom, ako ju naháňali.

„Aj tak tomu nerozumiem." Luke sa ponad plece obzrel na Camille, ktorá už prestala predstierať, že im nevenuje pozornosť. „Za čo ťa vôbec zatkli?"

Glass sa odvrátila, lebo sa mu nedokázala dívať do očí, a medzitým

v myšlienkach hľadala nejaké vysvetlenie. Nemohla mu to prezradiť. Určite nie teraz, keď začal nový život. Keď k nej už očividne necítil to, čo ona k nemu.

„Nemôžem o tom hovoriť," šepla. „Nerozumel by si…"

„To je v poriadku," prerušil ju Luke ostro. „Dala si mi jasne najavo, že je veľa vecí, ktoré by som nepochopil."

Glass si na kratučký okamih pomyslela, že mohla radšej zostať vo výsadkovej lodi s Clarke a Wellsom. Hoci stála vedľa chlapca, ktorého milovala, nedokázala si predstaviť, že by sa na opustenej Zemi cítila osamelejšie než teraz.

KAPITOLA 5

Clarke

Prvých päť minút boli väzni príliš vyplašení zo streľby, aby si uvedomili, že sa vznášajú vo vesmíre a sú jedinými ľuďmi, ktorí za posledných tristo rokov opustili Kolóniu. Darebácky dozorca dosiahol, čo chcel. Odtlačil kancelárovo ochabnuté telo práve vo chvíli, keď sa dvere lode zatvárali a odpotácal sa na sedadlo. Zo šokovaného výrazu, ktorý sa mu usadil na bledej tvári, však Clarke usúdila, že streľba nebola súčasťou jeho plánu.

Pohľad na to, ako kancelára zasiahla guľka, vydesil Clarke menej než to, čo videla tesne predtým.

Wells bol vo výsadkovej lodi.

Keď sa prvý raz zjavil vo dverách, bola si istá, že je to iba halucinácia. Pravdepodobnosť, že na samotke zošalela, bola oveľa vyššia ako predpoklad, že kancelárov syn skončil vo väzení. Dosť ju šokovalo už to,